

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2531/2024
01.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА иза покојног ББ из ..., чији је пуномоћник Зоран Панић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – МУП Републике Србије, чији је законски заступник Државни правобранилац из Београда, ради поништаја и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 85/20 од 03.11.2020. године, у седници одржаној 01.10.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 85/20 од 03.11.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 231/10 од 03.03.2011. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован, тужбени захтев којим су тужиоци ВВ и ББ тражили да се пониште, као незаконите дисциплинске пресуде МУП РС – Већа Секретеријата унутрашњих послова у Београду ДС.бр.116-1/24.25 од 30.03.2005 године и пресуда Вишег дисциплинског суда тужене БДС бр.116-101/2005 од 22.04.2005. године. Ставом другим изреке одбијен је и тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се тужена обавезе да им накнади материјалну штету због изгубљене зараде у периоду од 22.04.2005. до 15.05.2008. године и то тужиоцу ВВ исплатом 887.329,59 динара, а тужиоцу ББ 993.464,30 динара, све са законском затезном каматом на појединачне месечне износе и од датума доспећа, ближе одређених овим ставом изреке, као неоснован.

У току поступка по жалби, Апелациони суд у Београду је донео решење Гж1 2105/14 од 14.10.2016. године, којим је прекинуо поступак у односу на тужиоца ББ, због смрти ове странке.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 85/20 од 03.11.2020. године, ставом првим изреке преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 231/10 од 03.03.2011. године, у ставу првом изреке, па су поништене, као незаконите, дисциплинске пресуде Министарства унутрашњих послова Републике Србије и то пресуда ДС.бр.116-1/24.25 од 30.03.2005 године и пресуда Вишег дисциплинског суда

у Београду ВДС бр.116-101/2005 од 22.04.2005. године у односу на тужиљу АА иза покојног ББ. Ставом другим изреке преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 231/10 од 03.03.2011. године у ставу другом изреке па је обавезана тужена да тужиљи на име накнаде материјалне штете због изгубљене зараде покојног ББ за период од 22.04.2005. године до 15.05.2008. године плати 993.464,30 динара са законском затезном каматом на појединачне месечне износе од датума доспећа до исплате, ближе одређених овим ставом изреке. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиљи плати на име накнаде трошкова поступка 200.194,25 динара, а ставом четвртим да плати трошкове другостепеног поступка од 18.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију из свих законских разлога.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Друге битне повреде одредаба парничног поступка тужена у ревизији не наводи.

Према утврђеном чињеничном стању на ком је заснована побијана одлука, тужиоци ВВ и ББ, (у односу на кога је због смрти прекинут поступак по жалби), су пресудом Дисциплинског суда тужене од 30.03.2005. године, оглашени су кривим за тежу повреду радне обавезе и дужности из члана 50. став 1. тачка 7. Закона о унутрашњим пословима и изречена им је дисциплинска мера престанка радног односа. Према тужиоцу ВВ коме је стављено на терет да је 23.10.2004. године, док је био ван службе и у цивилном оделу, око 20,15 часова, у улици ... бр. .., у Београду, који је затечен од стране припадника полиције, на месту возача у путничком возилу марке „Ауди А6“, које се налазило у колони возила које је вршило обезбеђење, односно пратњу ГГ, званог ГГ1, правоснажно је окончан поступак пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2105/14 од 22.11.2016. године. Пок. ББ је том приликом затечен на месту сувозача. Против наведене дисциплинске пресуде тужиоци, који су имали заједничког пономоћника, су 21.04.2005. године изјавили жалбу, којом су захтевали да буду позвани на седницу већа другостепеног органа. Виши дисциплински суд је пресудом од 22.04.2005. године одбио жалбу оба тужиоца, али тужиоце ВВ и пок. ББ није позвао на седницу већа и поред њиховог изричитог захтева да буду позвани.

Првостепени суд је одбио тужбени захтев за поништај незаконитих дисциплинских пресуда и за накнаду штете за образложењем да тужиоци нису суду приложили, нити предложили ниједан доказ из кога би се утврдило да је чињенично стање утврђено у дисциплинском поступку нетачно.

Другостепени суд је после одржане расправе пред тим судом преиначио првостепену пресуду и поништио као незаконите дисциплинске одлуке тужене у односу на тужиоца ББ и обавезао тужену да тужиљи, правном следбенику, на име накнаде материјалне штете због изгубљене зараде покојног ББ исплати укупно износ од 993.464,30 динара са каматом, са образложењем да је покојном ББ повређено право одбране и расправљања у смислу одредбе члана 26. став 2. Уредбе о дисциплинској

одговорности туженог, јер није позван на седницу већа другостепеног дисциплинског органа иако је његов пуномоћник то изричито захтевао у жалби изјављеној 16.04.2025. године, као заједнички пуномоћник тужиоца ВВ и тужиоца покојног ББ и захтевао да буде обавештен о датуму и времену одржавања седнице ради присуства, а што је дисциплински орган тужене био у обавези да испоштује у складу са наведеном одредбом.

По налажењу Врховног суда правилно је другостепени суд применио материјално право.

Одредбом члана 26. став 2. Уредбе о дисциплинској одговорности у Министарству унутрашњих послова ("Сл. гласник РС" бр.71/92, која је била на снази у време доношења побијаних одлука), у ставу првом, другом и трећем прописано је да по пријему жалбе и списка предмета веће Вишег дисциплинског суда може одлучити да на седницу већа позове радника против кога се води поступак, тужиоца и надлежног старешину. Веће дисциплинског суда обавезно ће позвати радника против кога се води дисциплински поступак ако је то у својој жалби захтевао. Недолазак лица из става 1. и 2. овог члана на седницу а које су уредно обавештена, односно позвана, не спречава одржавање седнице. Одредбом члана 21. став 2. наведене Уредбе регулисано је да битна повреда ове уредбе постоји, између осталог, ако је повређено право одбране, а то је било или могло бити од утицаја на законито доношење пресуде.

У случају непоступања на овај начин, односно уколико другостепени орган на заказану седницу већа не позове запосленог који је такав захтев поставио у жалби, запосленом се ускраћује право на одбрану, које он има у току трајања целокупног поступка, што подразумева и поступак пред другостепеним органом, без обзира да ли је саслушан у првостепеном поступку или не. Како непозивање запосленог на седницу већа поред његовог изричитог захтева, као и повреда права на одбрану, могу утицати на доношење правилне и законите пресуде, то Врховни суд налази да је због повреде одредбе члана 26. став 2. Уредбе, у поступку пред другостепеним поступком учињена апсолутно битна повреда поступка, из члана 21. став 2. Уредбе, што и побијане одлуке тужене чини незаконитим, па су као такве правилно и поништене.

Правна последица незаконите одлуке о престанку радног односа је признавање запосленом права из радног односа која су му незаконитом одлуком ускраћена. Имајући ово у виду, Врховни суд налази да правни следбеник тужиоца основано потражује изгубљену зараду сада покојног тужиоца за период од незаконитог престанка радног односа до враћања на рад, која је утврђена у висини од 993.464,30 динара, па је правилно усвојен тужбени захтев и у овом делу, уз обавезивање тужене да плати и законску камату на сваки појединачни месечни износ од доспећа до исплате.

Нису основани наводи у ревизији тужене да непозивање тужиоца да присуствује седници већа другостепеног органа није од утицаја на законито и правилно доношење одлуке о изјављеној жалби, јер се ради о релативно битној повреди дисциплинског поступка. Наиме, непозивање запосленог на седницу већа поред његовог изричитог захтева, као и повреда права на одбрану, могу утицати на доношење правилне и законите пресуде, на основу одредбе члана 21. став 2. наведене Уредбе којом је прописано да битна повреда ове уредбе постоји, између осталог, ако је повређено право одбране, а то је било или могло бити од утицаја на законито доношење пресуде.

У случају непоступања на овај начин, запосленом се ускраћује право на одбрану, које он има у току трајања целокупног поступка, што подразумева и поступак пред другостепеним органом, без обзира да ли је саслушан у првостепеном поступку или не, тако да ова повреда има утицаја на правилност и законитост другостепене одлуке, супротно наводима у ревизији.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић